

N:o 74.

Af herr **P. Olsson** i Åsak, om skrifvelse till Kongl. Maj:t i fråga om ändringar i och tillägg till lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet.

Lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet den 23 oktober 1891 har varit och är fortfarande föremål för mycket och delvis berättigadt missnöje. Detta har, förutom på andra sätt, tagit sig uttryck i vid flera riksdagar afgifna motioner, deri påyrkats dels ändringar i och tillägg till nämnda lag, dels också en fullständig revision af densamma. Dessutom hafva vid bemälda motioners behandling i Riksdagen synnerligen kraftiga röster höjts för den mening, som varit i nämnda motioner uttalad.

Men oaktadt en god del af Riksdagens ledamöter — att döma af hvad under i synnerhet sistlidet års riksdag förekommit — tycks inse behovet af väglagens utgifvande i en förbättrad upplaga, så hafva dock samtliga i ämnet väckta motioner blifvit afslagna. Den väsentliga orsaken dertill torde vara, att lagen ännu är temligen ny, i följd hvaraf det befunnits lämpligt låta den i allsköns ro verka ännu någon tid, för att derunder få en mera fullständig syn på samtliga densamma vidlådande brister.

Då jag emellertid håller före, att ingen lag kan vara för ny, när det gäller att ändra verkliga missförhållanden, allmänt erkända brister, och då ifrågavarande lag numera tvifvelsutan är så allmänt och länge tillämpad, att litet hvar fått fullt besked om hvars andas barn den är, så tvekar jag ej att så snart draga frågan om ändringar i vissa delar af densamma under Riksdagens förnyade pröfning.

Till vinnande af en jemnare och rättvisare fördelning af väghåll-

ningsbördan anser jag lagens 6 § böra ändras så, att skyldigheten till deltagande i vägunderhållet utsträcker äfven till sådana löntagare och med dessa jemförliga personer, hvilkas inkomst uppgår till minst ett tusen kronor. Den i väglagen medgifna befrielse derifrån för bemälda personer ter sig också mycket underlig vid sidan af att en arbetare måste för sin gård, taxerad till åtta hundra kronor, betala vägskatt. Någon giltig grund för en sådan befrielse lär ej heller kunna vare sig uppletas eller uppdyktas.

Vidare måste det betraktas som en lucka i berörda lag, att föreskrifter saknas *dels* angående hvilka myndigheter, som ega att föranstalta om val af ledamöter i den uti 47 § omförmälda särskilda nämnd, *dels* rörande tid och sätt för anförande af besvär öfver beslut, som fattas vid det i 58 § omnämnda sammanträde med de väghållningsskyldige, *dels* också i fråga om hvilken myndighet det tillkommer att upprätta och för granskning tillhandahålla vägfyrktalslängd. Dessutom bör ändring ske såväl i fråga om kostnaden för offentliggörande i länskungörelserna af det i 51 § omförmälda uppskattningsinstrument som också rörande statsbidragets utgående äfven för de vägar, som underhållas gemensamt på hela distriktets eller dess vägkassas bekostnad.

Dessa ändringar och tillägg anser jag böra vidtagas i enlighet med 1898 års lagutskotts utlåtande n:o 61 punkt 2.

Den 58 § synes mig böra undergå äfven en annan förändring. Enligt densamma ega de väghållningsskyldige att sjelfva eller genom ombud besluta i de ärenden, som förekomma å det i samma paragraf omförmälda sammanträde. Ombud valda å kommunalstämma torde således icke vara berättigade att å sådant eller extra sammanträde föra talan för frånvarande väghållningsskyldige. Tillämpningen af detta stadgande har gifvetvis till följd, antingen att dessa sammanträden, då mindre viktiga frågor förekomma, besökas endast af de närboende, eller också att, då ärende skall afgöras, som är af synnerlig betydelse för endast ett mindre område inom väghållningsdistriktet, de väghållningsskyldige inom detta område temligen mangrant infinna sig å sammanträdet och i de flesta fall afgöra ärendet till sin förmån.

Enligt mitt förmenande kunde denna olägenhet afhjelpas genom en ändring af 58 § så, att hvarje kommun inom distriktet berättigades att å kommunalstämma utse ombud till dylikt sammanträde, som skulle ega föra talan och utöfva rösträtt för de väghållningsskyldige inom kommunen, hvilka icke personligen vore vid sammanträdet närvarande och anmälde sig sjelfva vilja föra sin talan.

I anledning häraf och med åberopande af de skäl, som i samma syfte blifvit nti förra motioner framställda, tillåter jag mig föreslå,

att Riksdagen måtte i skrifvelse hos Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes så skyndsamt som möjligt låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till de af mig nu angifna ändringar i och tillägg till väglagen.

Stockholm den 26 januari 1899.

Per Olsson
i Åsak.
